

OBRE EL TEATRE GOYA

Goya torna a «pintar» a Barcelona

L'actor Josep Maria Pou dirigeix la nova etapa del teatre històric, atent a la dramaturgia contemporània internacional

JORDI BORDES/ Barcelona
● Han calgut dos anys d'obres perquè el Teatre Goya, finalment, torni a acollir públic. Ahir se'n va fer la inauguració oficial, amb les autoritats a lloc, tot i que el

públic ja hi accedeix des de les festes de la Mercè, per les prèvies d'*Els nois d'història*. L'empresa Focus va acceptar el repte de remodelar el teatre, construït el 1916, i habilitar-lo per al segle XXI. El

Centre Aragonès de Barcelona els lloga l'escenari durant 25 anys, clau per revitalitzar l'entitat. Les obres s'han endarrerit i el cost de la reforma ha pujat a 3,7 milions d'euros, quasi un milió més del previst

abans que hi entressin els paletes. El Goya preveu una temporada amb espectacles que no tinguin data de sortida. L'escenari, dirigit per Josep Maria Pou, presentarà teatre contemporani internacional.

El Centre Aragonès de Barcelona ja respira. Des que va deixar-s'hi de programar teatre, el 2003, no treia rèdit de la joia de la corona. Els responsables de l'entitat sempre reclamen un impulsor cultural que els llogui el teatre per donar vitalitat a l'entitat i estimular els socis. El president de l'entitat, Jacinto Bello, admetia ahir a aquest diari que havien tingut altres ofertes econòmicament més rendibles, com ara un supermercat, però que preferien que s'hi fes una activitat cultural. El Centre Aragonès de Barcelona reivindica així la seva vocació cultural, un exemple de la qual és la seva biblioteca, que els omple d'orgull.

Les obres s'han endarrerit un any més del previst perquè es van haver de consolidar els fonaments. La sala, originàriament, tenia un dispositiu que permetia amagar les butaques i convertir la platea en una sala de ball en només una hora. Bello comentava ahir que la poca cura dels llogaters anteriors va provocar filtracions («estava molt deteriorat»). Abans de començar-se les obres, va ser necessari fer un sanejament a fons. Bello admet que el Hoguer que cobraran a Focus serà simbòlic, ja que han assumit trobar finançament per a la rehabilitació. Bello està convençut, però, que s'ha trobat la complicitat d'una empresa d'abast estatal que a més d'explotar teatres també produeix amb ambició.

Focus va ser el candidat definitiu per transformar aquell espai en un nou teatre. L'ha girat com un mitjà. Ha anul·lat l'amfiteatre i ha dotat la platea d'un pendent notable que apropa l'espectador a l'escenari de manera efectiva. Un dels millors encerts del projecte arquitectònic és aconseguir construir un foyer a l'entrada amb capacitat per a un centenar d'espectadors que s'intueix que serà molt pràctic per a accions paral·leles a

El director del teatre, Josep Maria Pou, brinda amb les autoritats. / JUANMA RAMOS

la crònica

Un compromís en la majoria d'edat

● Margarida Xirgu va estrenar *Mariana Pineda*, de Federico Garcia Lorca, al Goya. Aquesta va ser una excusa suficient perquè Daniel Martínez, president del grup Focus, cités el dramaturg granadí en la reinauguració d'ahir a la nit. Lorca defensava la tasca pedagògica i popular del teatre. «Fa vuitanta anys que ho va dir, i nosaltres encara ens ho creiem», remarcava ahir Martínez, visiblement emocionat. Ell va recordar que fa divuit anys el grup Focus va fer al Goya la seva primera producció (*Estan tocant la nostra cançó*). Avui s'atreveixen amb una nova aventura fidel als objectius de Focus, «una empresa

al servei de la vocació teatral». El president del govern, José Montilla, va brindar des de l'escenari amb tot el públic. El Teatre Goya va aixecar oficialment el teló ahir al vespre amb les forces vives assegudes a platea. El president del govern, el del Parlament, Ernest Benach; el conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras, i la de Justícia, Montserrat Tura. Tampoc no hi va faltar l'alcalde Jordi Hereu, ni el vicepresident del govern aragonès, José Àngel Biel; ni tampoc el diputat de l'àrea de Cultura de la Diputació, José Manuel González.

Josep Maria Pou és un actor incommensurable que, tot i la seva

alçada i corpulència, pot constrènyer-se al paper d'un professor quasi romàntic, idealista. Com el paper de Fernando Fernán-Gómez a *La lengua de las mariposas*. Pou és generós i proper. Aquestes setmanes se'l veia, amb la llibreta d'estudiant a la mà, baixant a peu per la Gran Via de les Corts Catalanes fins al carrer Joaquín Costa mastegant paraules silenciosament. Com si resés. Probablement repassava el text. Feia basarda saludar-lo. Ara, ell és la clau de la tercera època d'aquest teatre, construït amb ambició, que no ha sabut triar uns productors que el facin etern. Fins ara.

les funcions. L'empresa Focus, d'aquesta manera, ha vinculat al Romea i a la Villarroel iniciatives culturals que guarden relació amb els espectacles que s'hi fan habitualment.

El Consorci de Rehabilitacions de Teatres de Barcelona ha pagat 1,9 milions de les obres, i la Fundació Caixa Catalunya

aporta 600.000 euros en concepte de patrocini de les cinc primeres temporades. També el govern d'Aragó ha finançat la reforma amb 200.000 euros.

Un dels teatres degans

El Goya, estrenat el 1916, és un dels teatres degans de Barcelona. Al costat d'altres escenaris històrics

com ara el Principal (sota el nom de Santa Creu, 1589), el Romea (1867), el Gran Teatre del Liceu (1837). També del principi de segle són el Coliseum (1922), el Molino, L'Espanyol (dirigit pel pare de Mary Santpere, que es obrirà sota el nom de Paral·lel), i el Poliorama.

Pou, director del Goya,

hi presentarà espectacles sense data de sortida, una cotilla que deixa habitualment públic al carrer als teatres on la programació es presenta tacada. Al Goya, serà el públic qui decidirà quantes setmanes ha de durar una producció. La necessitat de fer obres que atrapin l'espectador és indispensable.

Un edifici amb bona estrella

● A vuit anys de celebrar el centenari de l'edifici, el Goya es revela com un escenari amb bona estrella, però que inexplicablement no ho ha sabut rendibilitzar. Primeres espases de la interpretació i de la cançó van donar relleu a aquest teatre, propietat del Centre Aragonès de Barcelona, que va allotjar actuacions en directe del 1916 al 1932 i del 1983 al 2003.

► Carlos Gardel.

El cantant argentí va interpretar-hi el seu primer tango a Barcelona. Va ser el 10 de novembre de 1925. La transformació en cinema sonor, de recreació, el 1932, va fer fracassar la possibilitat que el Goya fes promoció del tango a Barcelona.

► Margarida Xirgu.

L'actriu Margarida Xirgu va estrenar *Mariana Pineda*, de Federico Garcia Lorca, el 24 de juny de 1927. Des de feia pocs mesos, Margarida Xirgu presentava les seves produccions al carrer Joaquín Costa: hi muntava obres també de Benavente, Sagarra i Azaña, entre molts altres autors. Sempre en versió castellana. La interpret va debutar al Teatre Romea als 18 anys, on avui encara es convoca el seu *esperit* amb una estàtua a la plaça Canonge Colom, al davant del teatre.

► Paco Morán.

Correspon a la segona etapa en què torna el teatre al Goya. A més de Morán, que presenta la companyia de 1987 a 1991, també hi ha espectacles de renom com ara el de Pepe Rubianes (*Sssuum*, gener de 1993) i el musical *Estan tocant la nostra cançó*, amb Àngels Gonyalons i Pep Anton Muñoz, el 1991. La Maña, Vof-Ras i Amparo Moreno (dirigida per Rosa Maria Sardà) són tres de les darreres credencials del Goya.